

F. t. l. vedr. forbud mod slagting m.m. af drægtige produktionsdyr m.fl.

handling, indfrysning, oplagring og afsætning af fersk kød.

Ifølge bekendtgørelsens § 14, stk. 1, forstås ved nødslagting enhver slagting, hvor aflivningen udføres uden for et slagteri efter beslutning af en dyrlæge på grund af et ulykkestilfælde eller alvorlige fysiologiske forstyrrelser eller funktionsforstyrrelser, og hvor den slagtemæssige behandling foretages på et autoriseret slagteri.

Bekendtgørelsens § 14, stk. 2 og 3, indeholder nærmere regler for, hvordan nødslagtingen skal foregå. Det fremgår, at dyret inden slagtingen skal undersøges af en dyrlæge. Endvidere fremgår det, at dyret skal aflives efter bedøvelse og aflødes på stedet. Derefter skal dyret hurtigst muligt under hygiejniske forhold transporteres til et autoriseret slagteri. Hvis det ikke er muligt inden for en time at transportere det aflivede dyr til slagteriet, skal transporten foregå i en container eller med et transportmiddel, hvori temperaturen er på mellem 0°C og 4°C. Det fremgår endelig, at hvis udtagelsen af organerne ikke er foretaget i forbindelse med aflivningen, skal dette ske senest tre timer efter aflivningen. Hvis organerne udtages i forbindelse med aflivningen, skal de ledsage slagtekroppen til slagteriet.

Udtrykket "organer" omfatter foruden f.eks. hjerte, lunger, nyrer og lever tillige et moderdyrs livmoder og et eventuelt foster.

Ifølge bekendtgørelsens § 14, stk. 4, skal det aflivede dyr under transporten ledsages af en af Fødevedirektoratet foreskrevet erklæring fra den dyrlæge, der har beordret aflivningen. Erklæringen skal afleveres til embedsdyrlægen ved slagteriet. Hvis moderdyret i forbindelse med aflivningen har fået udtaget dets livmoder, herunder et foster, og fosteret efterfølgende er blevet aflivet med f.eks. en dødelig dosis af bedøvelsesmiddel (*barbiturater*) skal det sikres, at dette fremgår af erklæringen.

3.3. Lov om sygdomme og infektioner hos dyr (lov nr. 351 af 2. juni 1999 som ændret ved lov nr. 966 af 4. december 2002) indeholder regler, der har til formål at sikre sundhedstilstanden blandt husdyr og beskytte menneskers sundhed ved at iværksætte foranstaltninger til forebyggelse, overvågning, kontrol og bekæmpelse af husdyrsygdomme, zoonoser og zoonotiske smitstoffer hos dyr, i animalske fødevarer og produkter af dyr.

Loven indeholder to bilag. I lovens bilag 1 er opregnet de sygdomme, der i medfør af loven skal indberettes til myndighederne, og i bilag 2 er opregnet, hvilke sygdomme, der i bekæmpelsesmæssig øjemed anses for at være af samfundsøkonomisk betydning, samt

hvilke der anses for at være af produktionsmæssig betydning.

Ifølge § 9, stk. 1, i lov om sygdomme og infektioner hos dyr kan ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri for at udrydde, hindre, begrænse eller imødegå risiko for udbredelse af zoonotiske smitstoffer og af de i lovens bilag 2 nævnte sygdomme fastsætte regler om og meddele påbud om gennemførelse af særlige foranstaltninger samt meddele forbud mod anvendelse af dyr, dele heraf eller animalske fødevarer, sæd, æg, embryoner af dyr samt gødning, hør, halm, dyrefoder og andre produkter og genstande, hvormed sygdomme og zoonotiske smitstoffer kan spredes. De i stk. 1 nævnte foranstaltninger kan bl.a. i relation til dyrehold og vildtlevende dyr omfatte aflivning af dyr eller særlig slagting, jf. bekendtgørelsens § 9, stk. 2, nr. 1, litra h).

Ved aflivning af dyr som led i offentlig sygdomsbekæmpelse finder dyreværnslovens § 13, stk. 1, og § 3 i Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 1037 af 14. december 1994 om slagting og aflivning af dyr med senere ændringer anvendelse, jf. ovenfor.

3.4. Forsøg med dyr er reguleret i lov om dyreforsøg, jf. lovbekendtgørelse nr. 726 af 9. september 1993 med senere ændringer (dyreforsøgsloven). Formålet med dyreforsøgsloven er at beskytte hvirveldyr, der anvendes til forsøg, samt at sikre, at unødvendige dyreforsøg undgås, og at der i det enkelte forsøg ikke anvendes flere dyr end nødvendigt.

Ifølge dyreforsøgslovens § 1 må anvendelsen af hvirveldyr til forsøg, der må formodes at være forbundet med smerte, lidelse, angst eller varigt men for dyrene, kun ske med Dyreforsøgstilsynets tilladelse. Der må kun meddeles tilladelse til forsøg med en række nærmere opregnede formål såsom forebyggelse af sygdom, diagnosticering og behandling af sygdom, beskyttelse af miljøet, forskning m.v.

Dyreforsøgstilsynet kan afslå at give tilladelse til dyreforsøg, der ikke skønnes at være til væsentlig gavn.

Ved valg mellem forskellige fremgangsmåder skal den vælges, der medfører brug af færrest dyr, forvolder mindst smerte, lidelse eller varigt men, og som mest sandsynligt fører til tilfredsstillende resultater, jf. dyreforsøgslovens § 6, stk. 1.

Ifølge dyreforsøgslovens § 18 kan justitsministeren efter indhentet udtalelse fra Dyreforsøgstilsynet fastsætte nærmere regler om dyreforsøg, herunder regler om fremskaffelse af dyr til forsøg, forsøgsdyrs pasning og opstaldning og forsøgs udførelse.

Justitsministeriet har udnyttet bl.a. denne hjemmel til at udstede bekendtgørelse nr. 687 af 25. juli 2003